

Románek
máčený
v čokoládě

Svádění A LÁSKOMINKY

TARA SIVECOVÁ

Mladá fronta

Svádění A LÁSKOMINKY

TARA SIVECOVÁ

Mladá fronta

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Seductions and Snacks © Tara Sivec 2012

This work was negotiated by Bookcase Literary Agency
on behalf of Rebecca Friedman Literary Agency.

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2017

*Madelyn a Drewovi. Jste moje srdce, moje duše i můj důvod k životu.
Díky za to, že mi poskytnete dost materiálu na milion knih. Jsem
moc ráda, že jsem vás nikdy neprodala kolotočářům.*

1.

Co takhle flákotu houžďího?

Ahoj, jmenuju se Claire Morganová a nikdy nechci mít děti.

Vy tam venku, kteří to máte podobně, povězte mi, jestli je to jen můj pocit, nebo platí pro všechny, že jakmile řeknete, že nechcete děti, najednou jako byste se ocitli uprostřed příšerného setkání anonymních alkoholiků. Měla bych snad vstát, představit se celé skupině a vyzpovídat se z toho, co mě přivádí do sedmého kruhu pekla, ve kterém se neustále nacházím? Jako bych byla v domě hrůzy obklopená těhotnými ženami, jež po mně chtějí, abych sahala na jejich vystupující břicha a vedla s nimi hluboké rozhovory o dělohách. Tyhle ženy nikdy nepochopí, proč by se slova placenta a plodová voda neměla objevovat v žádné větě. Nikdy. Obzvlášť nad kávou uprostřed dne.

Víte, co mě přivedlo k tomuhle rozhodnutí? Video, které nám pustili v šesté třídě v přírodopise. Pocházelo asi ze sedmdesátých let a nějaká ženská v něm řvala, jako by ji na nože brali, zatímco manžel jí ručníkem utíral pot, co jí stékal z čela do obličeje, a přitom jí říkal, jak skvěle si vede. Pak kamera zaostřila přímo na místo činu mezi jejíma nohama: krev, sliz, krevní sraženiny a nechutná zarostlá vulva, ze které se právě tlačila ven drobná hlavička. Když se mimino rozvřeštělo a většina holek ve třídě vydechla: „Aaaaaach!“, já jsem se na ně podívala s naprostým odporem a se slovy: „Co to s váma sakra je? Vy snad NEJSTE normální.“ Od toho okamžiku se mým mottem stalo: Nikdy nebudu mít děti.

„Takže, Claire, čím chceš být, až vyrosteš?“

„Nikdy nebudu mít děti.“

„Claire, už víš, co budeš studovat?“

„Nikdy nebudu mít děti.“

„Chcete k tomu hranolky?“

„Nikdy nebudu mít děti.“

V životě samozřejmě potkáte lidi, kteří by vás rádi přiměli, abyste změnili názor. Nejdřív mají svatbu, pak dítě, potom vás pozvou na návštěvu a přitom očekávají, že při pohledu na jejich malý zázrak roztažete. Vy ale ve skutečnosti vidíte jen byt, který za šest týdnů neměli čas uklidit, cítíte jejich zápach, jelikož se za dva týdny neměli čas umýt, a neujde vám potrhlý pohled v jejich očích, když se zeptáte, kdy naposledy se v noci pořádně vyspali. Sledujete, jak se rozplývají nad každým říhnutím, úsměvem a uprdučením. Úplně každý rozhovor se jim podaří stočit ke kažení a vy se nestačíte divit, kdo z vás je tu vlastně šílený.

Pak jsou ti, kteří jsou přesvědčení, že vaše uštěpačnost pramení z nějakého temného a tajemného problému s vaší dělohou, který se snažíte kompenzovat, a nahlíží na vás a na vaši vaginu s opravdovou lítostí. Šuškájí si za vašimi zády, až se z toho stane nechutná hra „na tichou poštu“, a vtom si celý svět myslí, že trpíte jakousi nemocí, která by vás v případě těhotenství ohrozila na životě, vaše děloha by přitom nejspíš vzplála a pravděpodobně by vám odpadlo levé prso. Přestaňte magořit! Všechno nádobíčko mám v provozu, a pokud vím, netrpím žádným syndromem vybuchující vaginy.

Popravdě řečeno mi představa, že ze sebe vytlačím človíčka a přitom si odrovnám vulvu do podoby rostbífů, na který se žádný chlap nebude chtít ani podívat, natož aby ho ojel, nikdy nepřipadala lákavá. Toť vše.

A přiznejme si to, lidi. Ohledně porodu vám nikdo neřekne úplnou pravdu. Dokonce ani vaše matka.

„Jakmile dostaneš svoje rozkošné děťátko do náručí, na všechnu bolest okamžitě zapomeneš.“

Kecy. KECY. Kdykoli vám nějaká kamarádka, sestřenice nebo šťoura v potravinách řekne, že porod není tak strašný, lže, jako když tiskne. Aby se to stvoření prahnoucí po životě, co v sobě nosíte devět měsíců, prodralo na svět, musí se vaše číča, široká sotva jako obvod penisu, roztáhnout a přeměnit na obrovskou netopýří jeskyni. Která rozumná ženská by do toho šla ochotně? To vás jako jednoho dne jen tak zčistajasna napadne: „Heleď, myslím, že nastal čas, abych ze své vaginy udělala flákotu hovězího a přinejmenším na osmnáct let si uvázala na krk někoho, kdo se na mně bude přiživovat, aby z té, kterou jsem bývala, nezbylo nic než skořápka a aby se mnou už nikdy nikdo nechtěl spát, a to ani za prachy.“

Proto je přece naprosto logické, že jsem po všech těch letech, kdy jsem před celým svým okolím prohlašovala, že nikdy nebudu mít děti, byla nakonec první z mých kamarádek, která porodila – k jejich hrůze, což mě tedy opravdu urazilo. Vždyť vychovat dítě dokáže každý idiot. Zářný příklad: moje matka. V den, kdy se rozdával manuál pro rodiče, chyběla a mou výchovu svěřila moudrému doktoru Philovi z televize a čínským koláčkům štěstí. A jsem úplně normální. No, dobře, tohle možná není úplně nejlepší příklad. Sériový vrah ze mě ale není, takže v pohodě. O matce zase až později.

Těžko můžu říct, že nesnáším děti, když jsem teď sama matka, ne? Určitě to není tak, že bych nesnášela svoje *vlastní* dítě. Jen jsou mi prostě bytostně protivní všichni *cizí* ušpinění, usmrkaní, zapatlaní, vřeštící, zvracející, kadící, nespící, ukňouraní, otravní, brečící haranti. Než dítě, to radši kočku. Stačí otevřít pytel kočičího žrádla, plácnout s ním na podlahu vedle kýble s vodou, odjet si na dovču, a když se po týdnu vrátíte domů, najdete zvíře, které je natolik zabrané do olizování vlastního zadku, že si vaši nepřítomnosti ani nevšimne. Tohle s dítětem udělat nemůžete. Nebo možná by to šlo, ale jsem si jistá, že většina lidí by se na to netvářila. A kdyby si moje dítě umělo olízat zadek, ušetřila bych hromady peněz za plenky. To vám tedy povím.

Kdybych řekla, že jsem se mateřství, vzhledem ke své averzi k porodu a k dětem obecně, trochu obávala, bylo by to příliš slabé slovo. Slyšela jsem, že když se prý poprvé podíváte do očí svému vlastnímu dítěti, okamžitě si ho zamilujete a okolní svět jako by přestal existovat. Taky na děcku prý nevidíte jedinou chybičku a milujete ho bezpodmínečně hned od první chvíle. No, každá ženská, která tohle tvrdí, by měla vážně ubrat na cracku a přestat plácát nesmysly, zatímco jí v bombardácích po babičce plandá hovězí flákota.

V den, kdy jsem dostala do náručí svého syna, jsem se na něj podívala se slovy: „Kdo sakra jsi? Nejsi mi vůbec podobnej.“

Někdy to není láska na první pohled. *Co čekat, když jste netušily, že vás na té párty na koleji někdo zbouchne* a všechny jinak vševědoucí knihy o mateřství tuhle pasáž rády vynechávají? Někdy se musíte naučit milovat svoje příšerky i kvůli něčemu jinému, než jsou daňové úlevy, které díky nim máte. Ne všechny děti jsou po narození hezké a je jedno, že se vás mnozí čerství rodiče snaží přesvědčit o opaku. Jde jen o další lež, na kterou byste podle matek na cracku měli skočit.

Některá miminka se podobají vrásčitým dědkům se stařeckými skvrnami a kouty ve vlasech.

Když jsem se narodila já a byla jsem s mámou ještě v porodnici, táta donesl ukázat mou fotku svému kamarádovi Timovi. Ten na ni koukl se slovy: „Ježišmarjá, Georgi, teď doufej, že bude chytrá.“ S mým synem Gavinem to bylo podobné. Vypadal divně. Jsem jeho matka, takže to můžu říct. Měl obrovskou hlavu, žádné vlasy a tak moc odstáté uši, že mě kolikrát napadlo, jestli by se nedaly použít jako odposlouchávací zařízení na rozhovory o ulici dál. Čtvrtý den v porodnici jsem při každém pohledu na jeho velkou hlavu zacitovala se skotským přízvukem nějakou repliku Mikea Meyerse z filmu *A tak jsem si vzal řeznici*.

„V noci sám sebe uspí pláčem na ohromném polštáři.“

„Ta věc je jako Sputnik. Má svůj vlastní systém počasí.“

„To je jako pomeranč na párátku.“

Myslím, že když jsem o něm mluvila s dětskými sestřičkami, poslouchal a sprádal plány na pomstu. Jsem pevně přesvědčená o tom, že v noci s ostatními miminy na novorozeneckém oddělení připravoval revoluci. Vivat novorozenci!

Já vím, že jsem si ho měla nechávat u sebe po celou dobu, co jsem tam byla, ale lidi, fakticky jsem si potřebovala odpočinout. To byly poslední dny, kdy jsem se mohla normálně vyspat, takže jsem toho využila. Měla jsem ale lépe dohlédnout na to, které dítě dávají na noc vedle jeho postýlky. Věděla jsem, že ten spratek Zeno by na něj mohl mít špatný vliv. Slovo „anarchie“ měl napsané přímo na čele. A kdo vůbec pojmenuje svoje dítě Zeno? To si přímo říká o kopanec na hřišti.

V porodnici byl Gavin tichý, nikdy nemručel a pořád jen spal. Kamarádům, co nás tam přišli navštívit a říkali mi, že doma takový nebude, jsem se vysmála. V den našeho odchodu se Gavin zasmál a svým bratřím z Národa novorozenců divoce zamával pěstičkou. Přisahám, že kdykoli mumlal ze sna, slyšela jsem v tom: „Miminkovská hrdost! Síla dětí!“

Ve chvíli, kdy jsem ho dostala do auta, abychom jeli domů, to vypuklo. Vřískal jako hejkal a nepřestal celé čtyři dny. Vlastně ani nevím, co přesně hejkal je a jestli vůbec existuje, ale pokud ano, tak vás ujišťuju, že ječí jako siréna. Jediná pozitivní věc na všech těch mukách byla to, že Gavin z mého těla odmítl odejít skrz ženské partie. Kdepak, žádný rostbífový bobr. Všechny autorky knih o mateřství, které prožily nejdokonalejší porod na světě, radí, že máte na své dítě mluvit, ještě když je v bříšku.

Tuhle jedinou radu jsem si z těch slátanin vzala k srdci a dennodenně jsem ho varovala, že jestli mi zničí vaginu, nechám jeho porod nahrát na video a každé jeho budoucí přítelkyni ukážu, co se po sexu stane s její číčkou, čímž se mu postarám o to, aby si v životě neužil. Pouštění Mozarta a předcítání ze Shakespeara si strčte někam! Já jsem na něj vytáhla rovnou zastrašovací metodu.

Výhrůžky do břicha se vyplatily. Dvanáct hodin si tam seděl se založenýma rukama a odmítal se hnout. Já jsem byla naprosto spokojená. Ave Caesar! Bez mrknutí oka bych se nechala klidně rozřezat znovu, jen abych celou tu část s dítětem přeskočila a abych získala čtyři dny ubytování all inclusive v zařízení, kde vám servírují snídani, oběd i večeři přímo do postele, kde do vás čtyřiaadvacet hodin nechají kapat morfium a na rozloučenou vám věnují třicetidenní zásobu Vicodinu.

Než se nechám unést představou legálních narkotik bez novorozeckého křiku, ze kterého krvácejí uši, možná bych se měla vrátit zpět k té noci, kdy jsem se do téhle šlamastyky dostala. Tehdy mě měl varovat už můj denní horoskop: „Získáte od svých sousedů kupu skvělých počítačových udělatek a šperků, když jim vlezete do domu, zastřelíte je a všechno jim seberete.“

Sice nevím, jak přesně mě to mělo varovat, ale no tak, lidi! Copak vy v tom nevidíte „špatné znamení“? Jediná noc v mém životě, kdy se rozhodnu, že půjdu do jednorázovky, abych se konečně zbavila panenství, a já otěhotním. Říkám vám, vesmír mě nenávidí.

Bylo mi dvacet a byla jsem ve druháku na vysoké, na cestě k diplomu z ekonomiky a podnikání. Až na to, že si mě moje nejlepší kamarádka Liz neustále dobírala kvůli tomu, že jsem ještě panna, mi v životě všechno pěkně klapalo. Tedy v životě vysokoškolačky. Neměla jsem žádnou pohlavní chorobu, nikoho z mých kamarádů nezdregovali a neznásilnili a na konci semestru jsem nemusela prodat vlastní orgány na vědecké účely, abych měla na jídlo a na trávu.

Tady bych ráda zdůraznila, že v žádném případě nejsem pro užívání ilegálních drog. Pokud tedy nejde o naprosto přírodní bylinu, která mě zbaví pocitu viny za to, že jsem při několikahodinovém sledování pořadu *Radost z malování* s Bobem Rossem snědla celou krabici křupek s arašidovým máslem. „Ó, zelená voda. Ó, to je hezké. A ten veselý stromeček tamhle.“ Navíc Liz se díky ní dokázala zklidnit ve zkouškovém období a neječela a nešplhala po zdech jako pavián se vzteklinou.

Vzpomínáte na všechny ty antidrogové slogany, které nám valili do hlavy na střední škole? Tak na ty jsme se vykašlaly. Nemusíte si vybrat. Můžete mít klidně obojí a přitom neumřít. Teď ale vážně, děti: Neberte drogy.

Na tu noc vzpomínám s láskou. A tím myslím s hořkostí a odporem vůči všemu, co se týká alkoholu a penisu.

2.

Piuní pong způsobuje těhotenství

Byl pátek večer a s Liz jsme ho trávily jako obvykle v domě jednoho z bratrů s bandou opilých členů a ujetých členek studijních klubů. Opravdu nechápu, jak se Liz dařilo tahat mě na tyhle večírky týden co týden. To nebyli naši lidi. Naši lidi byli na koleji a poslouchali Pink Floyd, *The Dark Side of the Moon*, koukali na *Čaroděje ze země Oz* a přitom se dohadovali, jestli *Dawsonův svět* ztrácí na kvalitě, nebo ne (Pacey a Joey navždy!). Rozhodně jsme nepatřily mezi dcerušky a synáčky ze zazobaných rodin, kteří si mysleli, že studentské půjčky souvisí jen se zahraničními studenty. Když jsme se prodraly k přenosnému baru na protější straně místnosti, slyšela jsem, jak se dvě naprosto ožralé kačeny hádají, která z nich zaplatila víc za značkovou kabelku a která se za poslední týden vyspala s více kluky. Jedna z nich prohlásila, že se stydí za to, že tu druhou vzala na párty s sebou, protože na sobě měla značkové džíny, co byly už „z loňska“. Tohle jsou budoucí vůdkyně naší země, dámy a pánové. Ježíšikriste, bylo mi, jako bych naživo sledovala scénu z filmu *Smrtící atrakce* („Vzala jsem tě na večírek k Remingtonovým, a co tvůj vděk? Válí se v chodbě na koberci. Odvděčila ses mi zvratky.“). Liz mě naštěstí zarazila ještě předtím, než jsem jedné z nich mohla podat kelímek vody ze záchodu.

„Jůůů, a co tamhleten? Hezkej. A má pěkný zuby,“ nadhodila s nadšením, přičemž kývla směrem ke klukovi v pletené vestičce, který narážel sudy s pivem.

„Ježiši, Liz, není to žádný kůň,“ zaúpěla jsem s očima v sloup a napila se zvětralého piva.

„Pokud to na něj ale dobře zahraješ, můžeš na něm jezdit celou noc,“ řekla, mrkla na mě až hrozivě jako prodáváč ojetých aut a dloubla do mě ramenem.

„Víš, Liz, dělám si o tebe vážně starosti. Podle mě přemýšlíš o mý panenský bláně trochu moc často. Že ty mě tajně miluješ?“

„Moc si nefandi,“ odpověděla nesoustředěně, zatímco skenovala další kluky. „Je fakt, že za holčičí tým jsem si zahrála na střední po jedný z pátečních párty u Toma Corryho. Akorát jsme se nedostaly na druhou metu, protože někdo zaklepal na dveře koupelny, ve který jsme zrovna byly. Tehdy mi došlo, že mám vlastně ráda penisy,“ vysvětlila.

Zůstala jsem na ni zírat, jako by měla dvě hlavy. Nebo ruku v něčí vagině. Jak je možné, že se o lesbické fázi své nejlepší kámošky dozvím teprve teď? Kdykoli se na ni ode dneška podívám, představím si vaginální ruku. Ručku připomínající čiču, co mě bude pronásledovat po domě a dívat se na mě, až budu spát. Vaginální ruce nic neunikne. Vaginální ruka vás vidí.

Liz pohlédla za mě a natáhla se blíž. „Dva terče na šestý hodině. Cíví přímo na nás.“

Zakoulela jsem očima a povzdychla si nad její snahou být nenápadná.

„Sázím pět babek, že nám zaplatí drinky, pokud to na ně dobře zahrajem,“ zašeptala spiklenecky.

„Liz, všude kolem jsou sudy piva a při vstupu jsme dostaly plastový kelímky. Řekla bych, že chlast zdarma už máme,“ pověděla jsem jí, přičemž jsem před její oči zvedla červený kelímek na připomenutí.

„Ale pšt! Kazíš to. Někde v normálním baru by za nás určitě zaplatili.“

„Kdyby nám bylo jednadvacet.“

„Drobnosti,“ ušklíbla se a mávla svou zlověstnou vaginální rukou.

Načechrala si vlasy a předeek halenky si stáhla natolik, že do výstřihu by jí viděl i slepý.

„Liz, jestli si pšíkneš, vyskočí ti bradavky. Schovej to, než někomu vypadnou oči.“

„Jdou sem!“ vyjekla a setřásla ze sebe moje ruce, kterými jsem se jí pokoušela vytáhnout halenku zase nahoru a zakrýt dvojčata.

„Ježiši, máš mezi nima maják nebo co?“ zamumlala jsem a užasle jsem nad mocí jejích melounů zavrtěla hlavou. „Tvý prsa jsou jak mucholapka,“ zašeptala jsem, než jsem se konečně otočila za sebe a podívala se, kdo že to k nám přichází. Vsadím se, že navenek jsem vypadala jako Elmer Fudd ve chvíli, kdy spatřil Bugs Bunnyho pře-

vlečeného za holku – oči mu vypadly z důlků a pod košilí se mu vydralo ven srdce. Kdyby hudba nehrála tak nahlas, určitě byste slyšeli: „ARRRUUUUUUGA!“

„Nazdar dámy.“

Sotva kluk, který vypadal jako obránce v americkém fotbalu, promluvil, Liz do mě ne zrovna nenápadně dloubla loktem. Při pohledu na jeho tričko mi nadskočilo obočí. Na látce natažené přes svaly na jeho hrudníku stálo: „Nejsem gynekolog, ale mrknu se.“ Okamžitě jsem přenesla pozornost na kluka, co stál vedle něj s rukama v kapsách. Dlouhé rukávy trička, které ho hezky obepínalo, měl vyhrnuté až k loktům. Pod ním byly svaly na hrudníku a na pažích jen lehce znatelné a s panem *Jedu na steroidech* hned vedle se nedaly srovnat, ale podle mě byly dokonalé. Zatoužila jsem, aby se otočil a ukázal mi, jak ty obnošené džíny, co má na sobě, sluší jeho zadku. Na rozdíl od spousty vysokoškoláků, kteří si právě procházeli jakousi zvláštní fází účesů ve stylu Justina Biebera, měl tenhle kluk světle hnědé vlasy nakrátko, nahoře dlouhé dost na to, aby se daly rozčuchat. Nebyl nejvyšší ani nejmenší, byl tak akorát. A byl prostě... krásný. Za to, že jsem tohle řekla o nějakém klukovi, bych si nejradši jednu vrazila, ale byla to pravda. Byl tak hezký, že bych si ho zarámovala a vystavila na nočním stolku a vůbec bych nebyla magor jako Hannibal Lecter, který nosil oblek z lidské kůže. Tvářil se, jako by byl radši kdekoli jinde než na téhle párty. Než jsem se mu stihla představit a říct mu, že je moje spřízněná duše, kdosi do mě zezadu vrazil tak drsně, že jsem se mu velice ladně nalepila na hrud' a přitom jsem nám vylila pivo na nohy. Zatraceně, jak ten voněl! Jako chlap a skořice a taky trochu kolínskou, z čehož mě přepadla chuť zavrtat se mu nosem do trika a zhluboka se nadechnout. Dobře, to už bych doopravdy vypadala jako magor. Nechtěla jsem, aby mi začal říkat očichávačka triček. Některých přezdívek se dá zbavit jen těžko. Třeba vaginální ruky.

Ruce mu vyletěly z kapes a zachytily mě. Musela jsem se držet, abych mu pusou nezaprzděla láskyplně do trička a v úděsu nezdrhla. Za sebou jsem uslyšela kdákavý smích, a když jsem se otočila, zjistila jsem, že za můj spanilý vstup do života tohoto kluka může jedna z kačen. Vyšlo najevo, že strkání do jiných je náramná zábava, a obě protivná dvojčata si na mě se smíchem ukazovala prstem.

Co to má být? Běčkový film pro pubertáky z devadesátek? To si jako myslí, že se rozbřečím a za velmi dramatické hudby uteču ze sálu?

„Ježiši, co máš za problém, Heather?“ ozval se podrážděný mužský hlas.

Holky se přestaly smát a zmateně zamžouraly za mě. Trhla jsem hlavou zpátky a užasle zvedla oči ke klukovi, kterému jsem se ještě stále lepila na hrud'. Přes tenké tričko jsem cítila teplo jeho kůže.

„To je citát ze *Smrtící atrakce*?“ špitla jsem. „Můj nejoblíbenější film na světě.“

Shlédl na mě a usmál se. Pronikavýma modrýma očima do mě vypálil díru.

„Kdysi jsem byl zabouchnutej do Winony Ryderové. Ještě předtím, než začala krást v obchodech,“ pronesl a přitom pokrčil rameny. Pořád mi svíral nadloktí.

„Já se nejmenuju Heather,“ namítl ukňučení hlas za mnou.

„Týjo, do Winony.“ Přikývla jsem uznale hlavou.

Ježiši, byla jsem z něj úplně mimo. V blízkosti takhle sexy kluka se mi mozek roztekl na kaši. Chtěla jsem, aby řekl ještě něco. Kvůli jeho hlasu bych si sundala kalhotky.

„Mám tak trochu slabost pro originální, inteligentní, tmavovlasý kočky,“ vysvětlil s úsměvem.

„Proč mi říká Heather? Ví přece, že se jmenuju Niki,“ zazněl za mnou znovu pisklavý hlas.

Jsem originální, inteligentní, tmavovlasá kočka! Mě, mě, mě, vyber si mě! A kdo to tady sakra furt piští a kazí mou chvíli? Já tu krávu zabiju.

„Ehm, haloooo!“

Muž mých snů se mnou přerušil oční kontakt a podíval se za mě. „Niki, ten tvůj hlas mi trhá uši a kazí mi rozhovor.“

Slyšela jsem ji zafunět a odejít. Teda aspoň myslím, že to udělala, protože já jsem nespouštěla oči z toho kluka a přemýšlela jsem, jak moc brzo by bylo brzo na to, abych ho odtáhla na nějaký volný pokoj. Shlédl zase na mě a prsty jedné ruky mi sčísl prameny z očí. Ten pohyb byl tak jednoduchý a přirozený, jako by ho dělal už po tisíci. Chystala jsem se nenápadně zazubit na Liz a ukázat jí palec nahoru, jenže ta byla právě příliš zabraná do rozhovoru s jeho kámošem.

„Chceš si doplnit kelímek? Nebo si zahrát pivní pong?“

Chtěla jsem si sáhnout do kalhotek, vytáhnout svoje panenství, zabalit ho a převázat mašlí. Nebo ho strčit do dárkové tašky a dát mu ho s věnováním: „Díky za to, jaký jsi! Tady jsem si dovolila jen maličké panenství jako projev svého vděku!“

„Jasně,“ odpověděla jsem ležérně, předstírajíc naprostou pohodu. Nejlepší je pravděpodobně hrát si na nedobytnou – přece nechcete vypadat moc naruživě.

„Ó bože, nepřestávej,“ sténala jsem, zatímco mi cestičkou z polibků putoval dolů po krku a neobratně šátral po knoflíku u mých džín. Po pěti kolech pivního pongu a hodinách povídání, smíchu a nenápadným tisknutí se na sebe mi význam slova „nedobytná“ úplně vypadl z hlavy. S kuráží získanou jediné díky notné dávce alkoholu jsem ho po posledním kole, které jsem prohrála, chytila za zátylek, přitáhla si ho k sobě a políbila před všemi, co na párty ještě zbyli a neomdleli v hromadě vlastních zvratků. Pak jsem ho popadla za ruku, protáhla chodbou a zapadla s ním do prvního pokoje, na který jsme narazili. Doufala jsem, že Liz bude někde poblíž, aby mě ještě podpořila nebo mi dala poslední rady ohledně toho, co se chystám dělat, ale vypařila se potom, co jsem celému sálu oznámila, že po skončení párty udělá svou zkušební lesbickou rukou všem holkám stěr z děložního čípku úplně zdarma.

Jakmile jsme se ocitli v setmělém pokoji, vrhli jsme se na sebe. Zatímco jsme se horečnatě a opilecky líbali a osahávali, cestou k posteli jsme naráželi do různých kusů nábytku, klopýtali a smáli se. Zakopla jsem o cosi na zemi, možná to byl člověk, možná ne, a spadla jsem pozadu na postel, přičemž jsem toho kluka stáhla s sebou. Dopadl na mě tak ztěžka, až mi málem vyrazil dech.

„Sakra, sssorry. Jsi v poho?“ zahuhlal a zvedl se na loktech, aby mě tolik netížil.

„Jo, v pohodě,“ zasýpala jsem. „Teď se svlíkni.“

Byla jsem tak opilá, že jsem se málem rozesmála, když ze mě slezl a svlékl si kalhoty i s boxerkami. Oknem do pokoje pronikalo tak akorát světla, abych viděla všechno, co dělá, ačkoli s alkoholem proudícím v žilách jsem ho vnímala jako na kolotoči. Aniž by ohnul kolena, stáhl si všechno až ke kotníkům, pak se narovnal a dopajdal se zpátky do postele. Malinká část mého mozku, které se pivo ani tequila nezmocnily, mi naštěstí připomněla, že smát se muži bez kalhot není vhodné. Bylo to ale k popukání! Do té doby jsem viděla už spoustu penisů, akorát nikdy ne naživo a pár centimetrů od mého těla. Ta věc trčela rovně do vzduchu a ukazovala přímo na mě. Přisahám, že v duchu jsem ji slyšela mluvit.

„Vrrrrrr, ahoj vespolek! Vagína štabajzna na obzoru!“

Když jsem opilá, penisy mluví jako piráti. Možná proto, že Liz jim říká jednoocí hadi. A piráti přece nosí pásku přes oko a... dopřčic, kapitán Hookpenis se blíží.

Asi bych se měla soustředit.

Zase mě zalehl, a zatímco mě líbal, jeho rošťák mi narážel do nohy. Tentokrát jsem se rozesmála. Odtáhla jsem se od jeho úst a hihňala se tak, až jsem chrochtala. Byla jsem totálně namol, představovala jsem si, jak postupuju po prkně na pirátské lodi směrem k otevřenému moři, do stehna mě přitom štouchal penis a na podlaze toho cizího pokoje ležela možná mrtvola. Jak byste se tomu nemohli nechechtat jako školáčky? Kluk sice netušil, z čeho mám takový záchvat smíchu, ale nerušeně mě začal líbat na krku. A to mi ježíííííši stačilo, abych vystřízlivěla a vnímala, jak je to příjemné.

„Óóó ano,“ zasténala jsem nahlas a samotnou mě překvapilo, že jsem dokázala pronést slova, která se mi přesýpala sem a tam v pivem omámeném mozku.

Rty se mi přesunul za jedno ucho, a sotva se jazykem jemně dotkl kůže, k mému úžasu jako by mi zabrnělo přímo mezi nohama. Zajela jsem mu rukama do vlasů a přidržela jeho hlavu na místě. Opravdu mě nenapadlo, že by se mi to mohlo líbit. Chtěla jsem se hlavně zbavit té proklaté blány a fakt, že bych si to užila, byl jako nečekaný bonus navíc. Když se mu po několika minutách šmátrání konečně povedlo rozepnout zip u mých džín, stáhl mi je z nohou i s kalhotkami. Dlaněmi mi postupoval po stranách těla nahoru, přičemž s sebou vzal i mou halenku, přetáhl mi ji přes hlavu a odhodil za džínami. Odvaha povzbuzená alkoholem mi vydržela dost dlouho na to, abych si sundala podprsenku a mrštila jí stranou. Při zvuku látky narážející do zdi jsem si uvědomila, že na posteli ležím úplně nahá, mezi nohama mi klečí jakýsi kluk a prohlíží si, co mu můžu nabídnout.

Panebože. Ono se to doopravdy děje. Jsem nahá před chlapem. Opravdu do toho půjdu?

„Ježiši, ty jsi tak krásná.“

Ano, odpověď zní ano! Jestli mi bude říkat takovýhle věci, může mi ho strčit klidně do ucha.

Očima mi putoval po celém těle, pak ze sebe strhl tričko a hodil ho na druhou stranu pokoje. Moje ruce se samovolně natáhly k jeho hrudi

a on se ke mně zase sklonil. Hrudník měl tvrdý a kůži na něm hladkou. Dotýkala jsem se ho, kde se dalo. Přitáhla jsem si ho ke rtům a políbila. Chutnal jako tequila a sluníčko. Ačkoli jsme byli oba silně podroušení, líbání jsem si užívala. Teď, když jsme byli už nazí a v posteli, přestali jsme spěchat. Jeho polibky byly tak hebké a sladké, že jsem mu malinko sténala do úst. Nadzvedl mi nohu až ke svému pasu a já jsem ucítila jeho žalud přímo u vstupu do mého těla.

Sakra, už je to tady. Doopravdy se to děje. A proč mluvím sama se sebou zrovna ve chvíli, kdy mám jazyk v puse někoho jiného a kdy se ten někdo právě chystá zastrčit do mě svůj penis?

Panebože...

Přestože jsem tehdy byla ožralá jako doga, pořád si pamatuju, co se odehrálo potom. Jen o dvě vteřiny nato byl ve mně a já jsem dala sbohem svému panenství. Přála jsem si, aby to trvalo věčně. Před očima jsem měla hvězdičky, vyvrcholila jsem celkem třikrát a ta noc zůstala nejkrásnější zkušeností mého života.

Jo, jasně. To má být vtip? Přišly jste někdy v nedávný době o panenství? Bolí to jako prase, je to divný a špinavý. Kterákoli vám tvrdí, že se přitom jen přiblížila čemusi, co připomínalo orgasmus, lže, jako když tiskne. Hvězdičky jsem viděla jen proto, že zatímco jsem čekala, až bude po všem, tiskla jsem víčka vší silou k sobě.

Abych byla ale upřímná, musím přiznat, že přesně takové jsem to čekala. Nebyla jeho chyba, že to nebyl zážitek, kterým bych se mohla chlubit. I s ohledem na množství alkoholu, co jsme ten večer vypili, ke mně byl nejněžnější, jak dokázal. Přišla jsem s ním o panenství i přesto, že jsem neznala jeho jméno, protože jsem to nechtěla komplikovat a na vztah jsem neměla čas. S protrženou panenskou blánou jsem se mohla líp soustředit na školu a kariéru a Liz mohla přestat brát každý večírek jako trh s masem. Všechno bylo přesně podle plánu. Teda až do chvíle, kdy se mi o týden zpozdlila menstruace, a zatímco jsem u kuchyňského stolu spořádala celý bochník chleba a sedm copánků sýra, civěla jsem do kalendáře a přála si, abych na základce dávala větší pozor při matematice, protože nebylo doprdele možný, že to vycházelo zrovna takhle.